1959

СЕМИРІЧНИЙ ПЛАН

— ПОЧНЕМО!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

перець

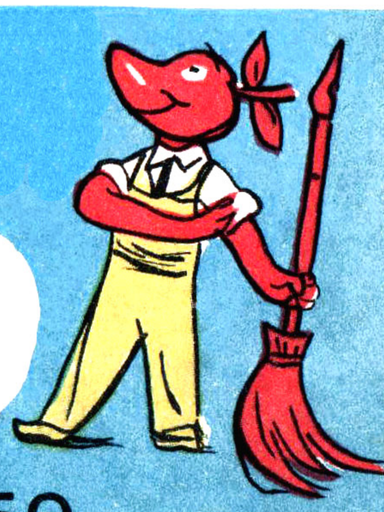

№ 1 (396) РІК ВИДАННЯ XIX ЦІНА 1 КРБ. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1959

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Не поможе святий боже, ні лойова свічка...

perec-ua.
perec-ua.

ВЕСЕЛІ ЦИФРИ

Ще недавно вважалося, що цифри — це інвентар для математиків, статистиків, економістів. Мовляв, їм і цифри в руки, хай тими цифрами орудують.

А гумористам до цифр — зась. Цифра — річ суха, гумореснi вона мало чим допоможе.

Так воно колись вважалося, а коли копнути глибше, зовсім навпаки виходить.

1913. Не просто собі чотиризначна цифра, а останній, передвоєнний рік Російської імперії. Рік, так би мовити, найбільшого розквіту (цвіла імперія, як макуха під лавкою!). От вам перша цифра, що дає матеріал для гумориста.

Цілий рік мусили чахкати-кашляти електростанції «всея Руси» для того, щоб виробити стільки електроенергії, скільки в 1958 році вироблялося у нас за три дні!

То в кого ж такі цифри посмішки не викличуть?

Або сталь. Французькі, бельгійські, англійські шкуролупи з власної шкіри вилазили, з робітників сім шкур здирали, щоб з російської руди, на російських заводах, російськими робітниками якомога більше сталі виплавити. Аж на спини падали, щоб поцупити більше і повніше народним багатством власні кишені набити. В тому ж таки тринадцятому році, як не старалися, але все одно за весь рік менше виплавили, ніж тепер наші металурги за один тільки місяць виплавляють.

А тепер давайте на одну тільки хвилинку уявимо собі, а що, якби отим шкуролупам в 1913 році сказали таке:

— Будуть ще російські та українські робітники виплавляти по 70 мільйонів тонн чавуну за рік!

Певне, реготали б вони!

Та хай їм усім грець! Досить, нареготалися! Перша п'ятирічка почалася, — реготали:

— Не втнуть комуністи! Утопія!

Заціпило.

Потім гигикали обережніше.

А потім взагалі шкірилися з оглядкою.

А ще потім дехто вже навіть не мав що шкірити, бо повибивали.

Тепер не до сміху.

Відсміялися.

Бо кожна цифра наша — це гвіздок у домовину капіталізму.

Отак цифра за цифрою, і «никто не узнает, где могилка его».

Важко навіть сказати, котра цифра веселіша, котра величніша.

І звідки не почни. Чи то з промисловості, чи з сільського господарства.

Можна й з сільського господарства, бо воно — господарство це — чималеньке, нівроку йому. Одних колгоспів 70 тисяч налічує. А ще 6 тисяч радгоспів! Отаке господарство. Тільки великої рогатої худоби за п'ять років виросло в тому господарстві на 14 мільйонів голів більше, та свинок на стільки ж, та овечат на 29 мільйонів збільшилось. Підходяща череда і отара непогана.

А як оті мільйони корів на літри молока перевести, а свинок на ковбаси, то й зовсім гарна цифра буде.

Дуже навіть весела цифра.

А ще веселішою буде вона через сім років. Бо народ наш з усіх дій арифметики чомусь найбільше множення полюбив.

Куди не обернеться, і множить, і множить!

За що не візьметься, так і множить, так і множить!

Множить цифри планів наших величних, множить багатство своє.

Отак будем множити, множити і матимемо під кінець семирічки 10—11 мільярдів пудів зерна на рік. Коли б оте зерно змолоти і пирога з нього спекти... Тут навіть математики руками розводять, не зможуть вирахувати діаметра пирога. А нам здається, що повинен той діаметр бути не менший за діаметр Місяця.

Ну, й чайок до того пирога засолодити буде чим, бо вирощуватимуть на той час наші славні буряководи по 70—78 мільйонів тонн цукрового буряку.

А промисловість, а електрифікація! В 1965 році буде в нашій країні вироблятися електроенергії в 2,2 раза більше, ніж сьогодні. А коли з 1913 роком порівняти, то... за один день стільки електроенергії матимемо, скільки Російська імперія за рік мала!

...Може, за кордоном дехто з тих, кому не до сміху, хмикне:

— І як це вони збираються до комунізму прийти? За що не візьмись — все в мільйонах та в мільярдах тонн. З такою ношею, знаєте...

Нічого! Своя ноша не важка, панове! З такою ношею набагато швидше до комунізму прийдемо. Впораємось.

Ну, хіба ж про сухі цифри мова йшла? Веселі вони, а не сухі!

Микола БІЛКУН.

Білорускій гумор

Малюнки з журналу «ВОЖИК» (Мінськ).

Товариші українці, якщо ви будете задовольнятись досягнутим, ослабите трудове напруження, то білоруси вас переможуть у змаганні.

М. С. ХРУЩОВ.

Мал. С. РОМАНОВА

Україна, сястра Україна,
Я хачу табе шчыра сказаць:
У спаборніцтве, добрай часінай,
Паспрабую цябе абагнаць.

Мал. М. ГУРЛО

— Ми тут, бабусю, провід тягнемо.
— А ви не тягніть, а працюйте, може, швидше радіо послухаємо.

Мал. С. РОМАНОВА

— І треба ж було мені в шефа закохатися! Не побачиш тепер коханого — лише раз на рік до колгоспу навідується.

Мал. М. ГУРЛО

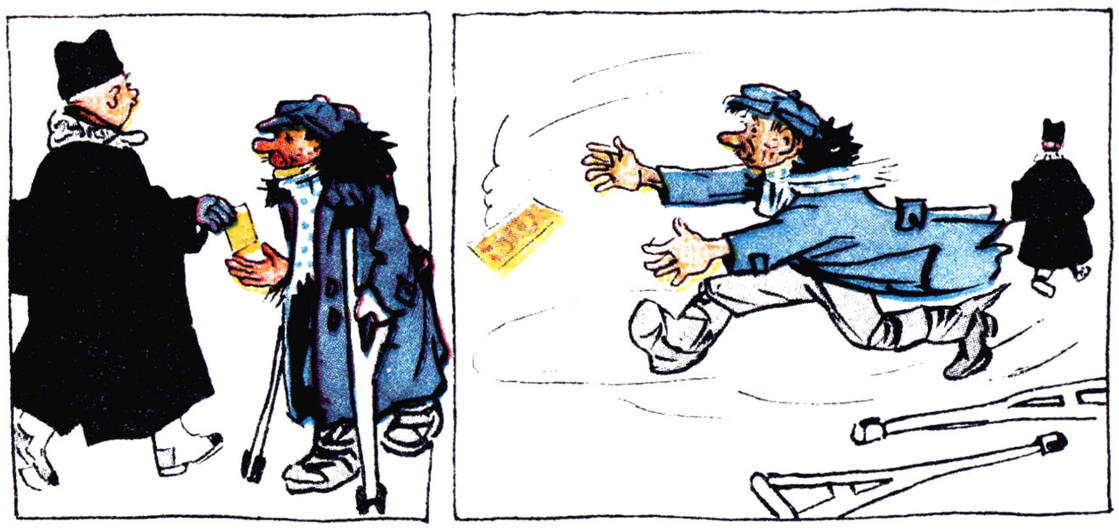

Моментально одужав.

Мал. В. ШВЕЦОВА

— Від щирого серця.

Мал. Р. ГРОМИКИ

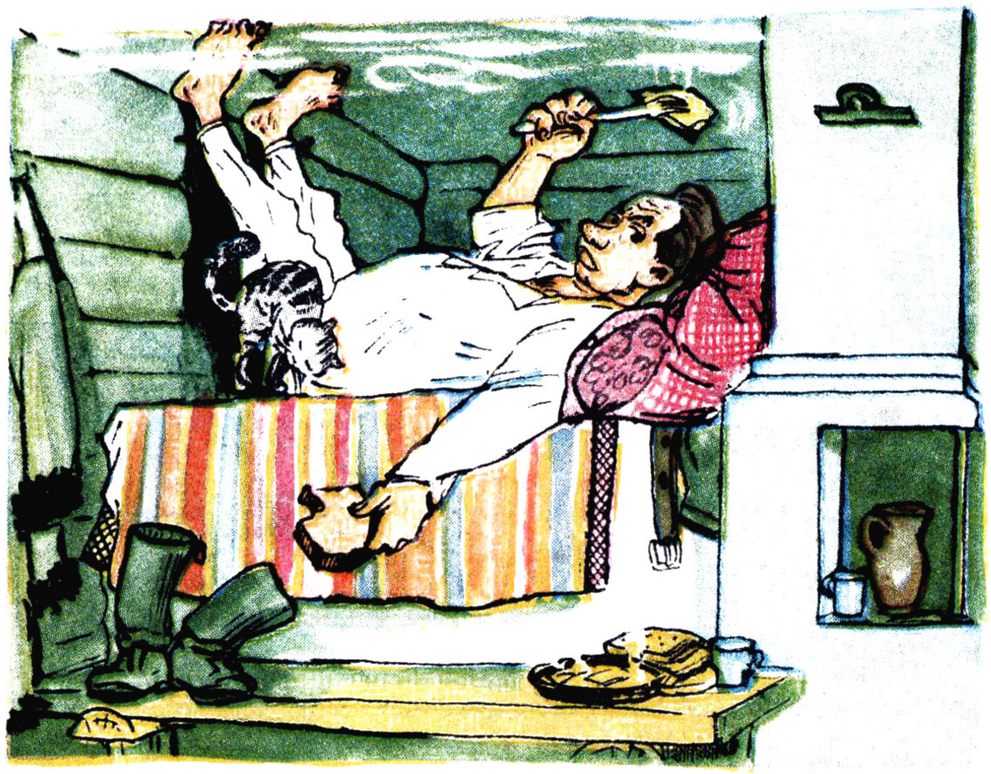

— Бригадир назвав мене ледарем. Не хочеться тільки з печі злазити, а то б я йому показав!

Такі молоді хлопці

Із Бишева на Київ мчить маршрутне таксі № ЩА 12-27. Мчить не дуже швидко — так, щоб при першій же нагоді можна було зупинитися.

Такої нагоди ждати довго не доводиться. Ось на шляху «голосують» кілька чоловік.

— Вам до Києва?

— До Києва!

— Сідай. Та про гроші не забувай.

Люди сідають. Шофер розсовує гроші по кишенях. Але квитків чомусь не дає. Потім ще зупиняється. Знову набирає пасажирів. І знову бере з них гроші, а про квитки і не згадує.

Нарешті, згадав. Коли на магістраль Львів—Київ вибрався. Зупинив машину, роздав пасажирам квитки і попередив:

— Забудьте, де сідали. Коли на контролера наскочимо, кажіть, що я у Личанці вас підібрав.

Личанка — передостання зупинка. Звідси до Києва ближче, ніж, скажімо, з Шпитьків або з Лишні. Зрозуміло, і вартість квитка нижча. Видавши пасажирам квитки за мінімальним тарифом, шофер зводить баланс, а решту п'ятірок і троячок засовує до найглибшої кишені. То — своє. А що за квитки виручено — то державне.

Їхав у маршрутному таксі секретар Бишівського райкому комсомолу і підрахував, що державі шофер машини № ЩА 12-27 здав 108 карбованців, а собі вигадав лише 70.

Не дуже, виходить, «беручкий» шофер цього разу попався. А запевняють, що серед них є такі хлопці-молодці — водії маршрутних таксі, які вигадують собі значно більше.

Скільки за рік вигадали собі ті хлопці-молодці, сказати важко, бо такого обліку ніхто у Київському таксомоторному парку не веде.

Там, кажуть, сидять люди, слабкі в арифметиці...

ЧАРІВНИЙ ГОЛОС

— Ось вам, дядьку, шапка й рукавиці, — гуляйте у нас ще!

Отак чемненько Георгій Антонович Стародубцев розважає гостей у себе вдома. А на роботі, у Лохвицькій районній плановій комісії (Полтавська область), де Георгій Антонович править за голову, — там він ще чемніший, ще привітніший. Ось до нього хтось стукає у двері. Раз. Другий. Третій. Голова планової комісії і вухом не веде. Сидить, наче кам'яна статуя. Двері риплять, і в них показується відвідувач.

— До вас можна?

Георгій Антонович важко зводить очі на непроханого гостя й ричить:

— Зачиніть двері з того боку!

Це — в кращому випадку. А буває як схопиться, як візьметься за родичів відвідувача, особливо по материнській лінії, так держися тільки!

Ох і голос же у Георгія Антоновича. Особливо, коли слухати його доводиться людям, якоюсь мірою залежним від Георгія Антоновича Стародубцева. Левом рикає голова райплану.

Щождо тих осіб, від яких Георгій Антонович сам по службі залежить, то чомусь у їх присутності голова райплану, як правило, втрачає голос. Німіє людина перед старшими керівними товаришами.

А жаль, дуже жаль, що Георгій Антонович позбавляє своїх безпосередніх керівників такого естетичного задоволення!

Мал. С. САМУМА

— Сьогодні після уроків ми йдемо збирати металолом.

— Не турбуйся, дитинко. Скажеш учительці, що я замість тебе бабусю пришлю.

ЩО ВКУСИЛО ОСУ?

А й справді — що?

Ніхто в радгоспі «Південний» (Веселівський район, Запорізької області) сказати не може.

Уклало ОСУ (Одеське спеціалізоване управління тресту «Укрбурвод») з радгоспом договір, зобов'язалося пробурити артезіанську свердловину на сьомому відділенні радгоспу, покопалося там трохи і раптом... Раптом у квітні 1948 року щось укусило те ОСУ, схарапудилося воно і подалося риссю до Одеси.

Засипав радгосп листами і телеграмами т. Гибського — начальника ОСУ, але той мовчить, наче в рот води з усіх пробурених і непробурених артезіанських колодязів набрав.

Звертався радгосп і до «Укрбурводу», і до Міністерства сільського господарства, та ніхто з них не може повернути ОСУ лицем до радгоспу. І ніщо, очевидно, не в силах примусити ОСУ виконати свої договірні зобов'язання. За тим договором радгосп уже давно мав користуватися водою з власного артезіанського колодязя, але й досі ще возить її автоцистернами за 35 кілометрів. І, розуміється, не завжди може вдосталь напоїти всю живність на сьомому відділенні. А живності там, нівроку, багатенько: 200 корів, 550 голів молодняка, 1050 свиней...

Попався б їм тепер начальник ОСУ т. Гибський, вони уже, напевне, дали б йому води напитись...

Щука і Краснопірка

(БАЙКА)

У Краснопірки не життя, а мука —
Завжди її ганяла Щука.
Ганяла й доганялася-таки:
Задерла Краснопірка плавники.
А Щука в плач: «Погасла наша зірка!
Яка ж була чудова Краснопірка!
Як шкода, що її тепер нема!
О, краще б я загинула сама...
Без Краснопірки я і справді згину.
Яка чудесна рибонька була!..»

При цім, змахнувши плавником
сльозинку,
Ганяти інших рибок попливла.

Юрій КРУГЛЯК.

ПОШТОВА МАННА

Серед чистого поля мало не щодня можна бачити однокінну підводу і їздового. Кінь стоїть, понуривши голову, а їздовий бігає кругом воза (або саней) — гріється. Стоїть ця підвода, аж поки ніч над степом спускається, а потім вирушає до села Мала Дівиця.

Чого жде та людина в чистому полі? Манни з неба. Так, так — манни у вигляді поштових пакунків.

Чернігівське обласне управління зв'язку (начальник т. Дружинін М. П.) вирішило літаками пошту в райони доставляти. Чудова ідея! Але ж, як на біду, дуже ліниві літаки попалися.

Біля Малої Дівиці літак повинен приземлятися о 10 годині 48 хвилин ранку, а прибуває він надвечір. От і потрапляють газети до передплатників аж другого дня, бо ж уночі їх не рознесеш.

А часто буває й так: і погода хороша, а літака хоч до півночі жди, не діждешся. Якось у Чернігові забули до Малої Дівиці телеграму надіслати, що прибуде крилатий листоноша, і ніхто не виїхав його зустрічати. Льотчик скинув на землю пакунки з обласною газетою і подався собі далі. Лежали пакунки, аж поки пастухи їх знайшли. Вони вже дали раду тим газетам.

У добру копійку влітає оця літаюча пошта, а користі поки що мало. Передплатники вже кажуть:

— А чи не замінити такі літаки поштовими волами?

Найгорніша металургія

На Дніпропетровщині дивина. З'явився новий завод, який виготовляє радіатори, труби, вентилі. І для кого б ви думали?

Для Зельдіна А. М. (він же Зельєн Аркадій Маркович), що проживає у Дніпропетровську по вул. Українській, № 50, та його напарника Страшуна Я. І. (Красноповстанська балка, № 1).

Жодній з обласних організацій своєї продукції завод не відпускає.

Головне ж — ніхто не знає, де він, той завод, знаходиться. Може, на Криворіжжі, може, й у Дніпропетровську, на подвір'ї самого Зельдіна, десь біля скриньки для покидьків. Знають про те лише вищезгадані діячі та їх найближчі друзі — Златкін Л. А. (вул. Бородінська, № 5) та Бреза Г. Т. (вул. Вишинського, № 54). Знають і в глибокій таємниці тримають.

Невідомо також — хто працює на тому заводі. Може, сам Зельдін задув вагранку, може, його напарники. Відомо тільки, що диплома про закінчення будь-якого технічного вузу в жодного з них немає. Найвища освіта — чотири класи початкової школи.

Проте вагранку задуто, завод працює. Продукцію у вигляді радіаторів для парового опалення, труб для водогонів, вентилів та іншої всячини видає За цю продукцію Зельдін і його бригада видувають з обласних установ і організацій десятки, сотні тисяч карбованців.

Як це робиться? А ось як.

Звернеться, скажімо, голова Балівського споживчого товариства, Петриківського району, т. Гнойовий до завідуючого відділом капітального будівництва облспоживспілки т. Євтушенка, щоб той допоміг в чайній водогін та парове опалення обладнати.

А т. Євтушенко йому:

— Водогін, парове опалення — не наша парафія. У нас масштаби! Ми в системі облспоживспілки навіть спеціалістів не маємо для такого діла. Та й матеріали де візьмемо?

І, хвилину подумавши, додасть:

— Є у Дніпропетровську бригада одна... Яша та Абраша її очолюють. Там такі хлопці, що на ходу підметки одривають. Зроблять вам і водогін, і опалення за милу душу.

І тут же називається адреса одного з вищезгаданих «сантехніків».

Припустимо — не захоче споживче товариство з приватниками справу мати, до обласного управління сільського господарства подасться. Там теж є відділ капітального будівництва. Є і завідуючий відділом інженер т. Рибаковський.

— Ми й у колгоспах цим не займаємося, бо сантехніків не тримаємо. Не вигідно. Проте допомогти можемо! — люб'язно посміхнеться завідуючий відділом. — Є у нас тут бригадка одна... Яша та Абраша...

Те ж саме порадять і в облвиконкомі, у відділі колгоспного будівництва...

А металургійний завод Зельдіна і К° працює, аж відляском розходиться луна по Дніпропетровщині.

Пливуть державні грошики до кишені зграї шахраїв.

Від Балівського сільського споживчого товариства, Петриківського району, — 25 тисяч карбованців.

Від Чаплинського сільського споживчого товариства, Царичанського району, — 20 тисяч карбованців.

Від Могилівського сільського споживчого товариства, того ж таки району, — 20 тисяч карбованців.

Від Єлизарівської ремонтно-технічної станції — 14.500 карбованців.

Від Петриківської середньої школи — 40 тисяч карбованців.

Від Петриківської ремонтно-технічної станції — 50 тисяч карбованців і т. д.

Та все готівкою, бо жодних банківських операцій комбінатори не визнають.

Лише по Петриківському району за шість місяців Зельдін удвох з Страшуном хапонули 120 тисяч карбованців.

А на Дніпропетровщині ніхто не хоче подумати про те, щоб організувати для обслуговування районів, скажімо, сантехмонтажні групи чи бригади.

Цим і користуються пройдисвіти, які лопатою гребуть гроші.

Нам довелося побувати на квартирах у цих крутіїв, дивитися в їхні полохливі очі, слухати улесливу, облудну мову.

Бридкі, нікчемні паразити,
Нема в них іншої мети:
Тугіш би черево набити,
А там — хоч сонце не світи!

Так. Єдине, чим живуть у наш славний, сповнений трудового героїзму час ці покидьки суспільства, це турбота про власне черево, жадоба побільше урвати в свою брудну бездонну кишеню.

Час, давно час розсекретити металургійне виробництво Зельдіна і К° Та так, щоб від нього аж цурпалля полетіло.

М. БІЛЕЦЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Мал. БЕ-ША

— Чого це там продавці зібралися?
— Радяться, як швидше обслуговувати покупців.

Пошта Перця

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Спішу поділитися з тобою цікавим відкриттям. У нас в Одесі, в центрі міста, на вулиці Бебеля, 50, існує оригінальна молокоферма. І хоч ферма та не дає ані краплі молока, вона досить активно доїть...

Кого ж і що вона доїть?

Поміркуй сам. У багатьох селах Одеського району, в тім числі і в Дальнику, є пункти (або, як їх ще називають, заводи) по первинній обробці молока. Автотранспортом раднаргоспу те молоко доставляють на Одеський молококомбінат. Приймальні квитанції комбінату шофери повертають пунктам-заводам. Але не всім. Раніше, ніж одвезти ту квитанцію на Дальницький завод, шофер прямує на вул. Бебеля, 50. Тут під вивіскою «Контора Дальницького молокозаводу» киснуть з нудьги 6 чол. штату. Глянувши на квитанцію, штат контори за кілька хвилин розносить записані там цифри до різних форм і відомостей і дрімає собі далі. За це дрімання-позіхання штат контори одержує на рік 56 тисяч карбованців.

Тепер ти, Перче, зрозумів, кого так активно доїть ця оригінальна молокоферма? І де? Під самим носом Одеського раднаргоспу!

А. БЕЗБОРОДОВА,
кредитний інспектор Держбанку.

м. Одеса.

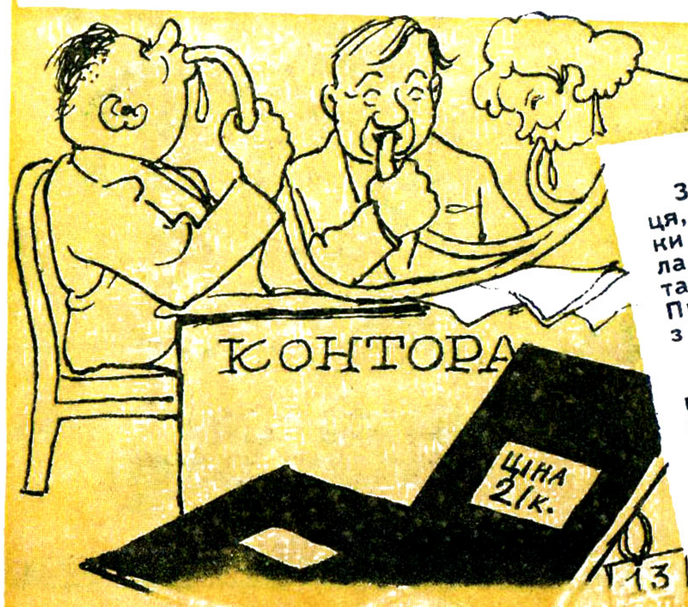

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Зразу прошу — не скажи, що це дрібниця, бо розсерджусь. Купив я недавно обгортки для зошитів. Дочка моя, звичайно, зраділа, а я придивився до тих обгорток, прочитав, що на них понаписувано, і задумався... Прочитав я таке: «Ціна 21 коп. Виготовлено з відходів. Друкарня ім. Фрунзе, м. Харків». Що за дивина, що така ціна? Адже зошит коштує лише тринадцять копійок, а шмат розмальованого паперу майже вдвічі більше.

Втішає тільки те, що обгортку зроблено з відходів. А якби вона була не з відходів, то за неї загилили б, мабуть, як сатана за батька.

В. Д. ВАСИЛЕНКО.

Дніпропетровська область,
Криничанський район,
Лули.

perec·ua.
perec·ua.

СПІВОМОВКИ Степана Руданського

(ДО 125-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ)

ДОБРЕ ТОРГУВАЛОСЬ

Чи в Києві, чи в Полтаві,
Чи в самій столиці,
Ходив чумак з мазницею
Помежи крамниці.

І в крамницях, куди глянеш —
Сріблом-злотом сяє,—
А йому то і байдуже:
Він дьогтю питає!

Реготять купці дурнії;
А він тільки сплюне
Та й до другої крамниці,
Багатшої суне.

В найбагатшій крамниці
Два купця сиділо,
І туди чумак заходить
З мазницею сміло:

«Добридень вам, добрі люди!»
Та й зачав питати,
Чи нема у них принаймні
Дьогтю де продати.

«Нєту, нєту!» — купці кажуть
Та й, шельми, сміються:
«Здєсь не дьоготь, только дурні
Одні продаются!»

А чумак їм: «То ніврокУ ж
Добре торгувалось,
Що-йно два вас таких гарних
На продаж осталось».

АБИ ДУША ЧИСТА

Два злодії в опівночі
Костьол обкрадають;
Обшарили всі скарбони,
Святих обдирають.

І забрали, які були,
Свічки з ліхтарями,
Далі їден на олтарик
Пнеться з постолами.

«Та що ж бо ти, брате, робиш? —
Став їден казати: —
Як-то можна святе місце
Постолом валяти?!»

«Мовчи, брате, — другий каже,—
Ми тут перед богом:
Аби душа чиста була,
Постоли — нічого!»

ПІП НА ПУЩІ

Начитався піп удовий,
Як святії жили,
Як то вони по пустинях
Господа молили...

Та й задумав і сам, грішний,
З світом попрощатись,
Зайти собі межи пущі,
Та й собі спасатись.

І зібрав усю громаду,
З нею розпростився;
Взяв з собою молитовник,
В пущу віддалився.

Але де йому до пущі!
Привик до ковбаски,
До чарочки горілочки,
До борщу, до кашки...

Привик собі, як часами,
Та й дечого вжити...
То де йому серед пущі
Корінцями жити!

Побув в пущі одні сутки;
Ба щось не прядеться...
Пробув другі піп удовий —
Ба, вже й нитка рветься...

Взяв добродій молитовник,
Назад повертає.
«А що ж то ви не на пущі?» —
Громада питає.

«Не питайте, добрі люди! —
Став піп говорити: —
Не з такими животами
Серед пущі жити!..»

БОЖІ ПТИЦІ

Говорив раз піп казання
Із письма святого:
«Чого, грішнику, так липнеш,—
Каже,—до земного?

Подивись на божу птицю,
Як вона літає:
Ні оре, ні жне, ні сіє,
Ані пожинає».

А староста напереді
Тільки засміявся,
Та до ключника старого
Стихача озвався:

«То якого ж, каже, чорта
Тая птиця й має?
Скаче тільки по дорозі,
Лайнячків шукає».

ЛИСТ

Їден дідич мав у школах
Кохану дитину,
Ото раз до неї й пише:
«Милий ти мій сину!

Як ти здоров — слава богу,
А як добре вчишся,
То не візьме тебе дідько,
Про те не журися.

Моя жінка, твоя мати,
Без відома мого
Посилає на оріхи
Тобі золотого.

А я тобі посилаю
Старі ногавиці *,
Зроби собі жупанину,
З решт ків — рукавиці.

Та учися, милий сину,
Та читай багато,
Бо ти дурнем зостанешся,
А я твоїм татом!»

* Ногавиці — штани суконні.

ТІЛЬКО ДОПЕЧИ!

Ідуть собі парубки
На нічліг до гаю
Та й говорять, як господь
Гнав Адама з раю.

— Ото,— каже з них їден,—
Господь обізвався:
«Що ж, Адаме? Виходи!
Де ти заховався?»

Мовчить Адам. А господь,
Серед раю саме,
Обізвався другий раз:
«А де ти, Адаме?»

Мовчить знову. І господь
Страшно розізлився.
«А чортяка б тебе взяв!
Де ти там зашився?»

«Тю на тебе!— всі кричать: —
Схаменись, небоже!
Де то вже таки господь
Так сказати може?!»

«Та дурні ви! Ніби бог,
То вже й маслом маже?..
Аби тільки допекти —
То ще й не те скаже!»

СВИНЯ-СВИНЕЮ

Несе мужик у ночовках
Додому свячене:
Яйця, паску і ковбаси
Й порося печене.

І порося — як підсвинок,
Та ще й з хроном в роті...
Несе бідний, та й спіткнувся
У самім болоті.

І схибнулись нові ночви,
Затряслось свячене,
І в болото покотилось
Порося печене.

Глянув мужик на болото,
Посвистав до лиха,
Відвернувся, на бік плюнув
Та й промовив стиха:

«Та свиня таки свинею!
Правду кажуть люди:
Святи її, хрести її,—
Все свинею буде!»

КАМІННИЙ СВЯТИЙ

Раз обходили пани
Навкруги костьола,
Захопили хто що міг,
Носять наскола.

Ото мазур і собі,
З набожества свого,
Перед себе захопив
З каменя святого.

І аж крекче неборак,
А святого носить,
Та щоб живо обійшли —
Пана бога просить.

А тут йому на біду
Тільки що ступають,
А навколо обійшли,
Знову починають.

Бачить мазур, що ніяк
Справи не докаже,
Бух об землю тим святим,
Та до нього й каже:

«Був-єсь, — каже, — молодий.
То тоді носили,
А тепер ходи і сам,
Мені не до сили!»

ПРИВІТАННЯ

Наварив багач, напік:
Батюшки чекає.
Батюшка лиш на поріг —
От він і вітає:

«На тепленьке, в добрий час!
Тільки що зробили...
Та де ж то ви так були,
Батюшечко милий?

А тут тільки гавкне пес,
Свиня зарохкоче, —
Так і думають усі,
Що то ви, паночте!

Спасибі ж вам, що прийшли!
Пийте гріту з перцем...
Ріжте собі печінки...
Крайте собі серце...»

СВІЧКА

Купив свічку раз купець,
Подає другому,
Та й говорить з-за плечей:
«Сергею святому».

А наш собі не дочув —
Подає другому,
Та й говорить з-за плечей:
«Андрею святому».

Пішла свічка по руках,
А той поглядає:
Ото староста вперед
З нею виступає,

До Андрея просто йде,
А той не звинеться:
Поміж люди наперед
Собакою рветься!

«Да какому,— закричав,—
Лепишь дуралею?
Не энтому, говорят!
Говорят, Сергею!»

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ви свиней вирощуєте чи саму щетину?

Кепка — СЮРПРИЗ

Сотні фабрик, комбінатів, промартілей намагаються втішити під Новий рік широкого споживача якоюсь приємною новиною. Тут тобі і костюми святкові, тут тобі іграшки, маски, сюрпризні коробки.

Вирішили і кравці промкомбінату Комінтернівського району міста Харкова втішити споживача якимсь надзвичайним сюрпризом.

Думали кравці, гадали, щоб його такого надзвичайного встругнути, і придумали.

Пошили кепку і не одну.

Та не просту, а білу.

Та не просто собі білу, а з сюрпризом.

Одягаєте ви кепку і йдете на новорічний вечір.

Сніжком кепку притрусило, трохи намокне вона, от і чекайте сюрпризу.

Минає не дуже багато часу і з білої кепка стає рудою.

Розпливається від центра кепки до кепчиної периферії руда пляма. Несподівано, ефектно!

І головне — просто. Досить зашити в той круглячок, що в центрі кепки, іржаву залізячку, і сюрприз забезпечено.

Ну, чим не винахідники!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Чого ви, бабусю, хреститесь? Це ж не церква!
— А чого ж хрести скрізь висять?

Шановний перче!

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи бачив ти, які гарні люстри висять у залах чекання станції Станіслав?

Коли не бачив, то приїзди подивися.

Тільки попереджаємо: крім мітли, захопи з собою потужного ліхтарика, бо без нього тобі не вдасться помилуватися люстрами. Правда, якщо ти приїдеш разом з товаришами з управління Львівської залізниці, тобі пощастить. Люстри враз спалахнуть. Горять вони, хитрющі, тільки тоді, коли залізничне начальство приїздить, а в звичайні дні в напівтемних залах блимають одинокі лампочки.

Хто тут винен — невідомо. Може, самі люстри, а може, працівники вокзалу так вміло в темноті приховують своє недбальство.

Отож приїзди, Перче, з ліхтариком і висвітли це питання.

ПАСАЖИРИ.

Станція Станіслав,
Львівської залізниці.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Якби з літака або вертольота ти глянув на Червонодолинську сільську Раду, то побачив би, що в чотирьох наших селах — у Спаському, Червоній Долині, Покровському і у Веселій Поляні — електричні вогні горять, аж очі засліплюють, і тільки в одному пункті каганці поблимують. То — наше селище — Ново-Троїцьке.

Через наше село ідуть стовпи, які несуть енергію до сусідів. Не дуже важко було б і нас підключити до лінії, але ось уже півтора року ми нічого не можемо добитися.

Дійшло уже до того, що ми, Перче, не раді, що електрика сяє у нашій сільраді і що радіо там гримить. Через ту музику не чують наших скарг, через ясне світло каганців не помічають.

Допоможи, Перче, зробити так, щоб з карти нашої сільради зникла остання темна пляма.

КОЛГОСПНИКИ
(8 підписів).

Снігурівський район,
Миколаївської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Давай закуримо по одній з пачки «Шахтарські». От де оригінальні цигарки! Куриш, а кругом всі принюхуються, шукають, в кого горить одяг. себе тривожно оглядають, І ти, Перче, бачу, оглядатися почав. Дарма. То в тебе не штани і не піджак тліють, то мотузка горить. На Кременчуцькій тютюновій фабриці частенько набивають цигарки «Шахтарські» мотузкою. Хорошою! Міцною! Якби ти, Перче, смикнув за ту мотузку, то напевне витягнув би на свої сторінки бракороба.

П. РОМАНЧЕНКО.

ІДЕАЛЬНИЙ ПОЕТ

Є ідеальний в нас поет.
Хороших безліч в нім прикмет:
В пивну не ходить чи в буфет,
Не уживає й сигарет.

Лиш дієтичний їсть омлет
Та часом декілька котлет.

Жінок не любить (любить мед!)
І через це ж бо — не секрет! —
Дітей не має він. Аскет!

Проте далеко не скелет,
А навпаки — мов той атлет!

Хоч він не Пушкін і не Фет,
І не Тичина, й не Хікмет,
А все ж поет! Він перемет
І спінінг має, і намет,

Бо альпініст, легкоатлет,
Ну і рибалка — наш поет!

В усьому справжній він естет:
Зелена шляпа, шик — жакет,
На дві кімнати — кабінет,
Там на столі квіток букет,
Том власних віршів, мов брикет,
Ну й на стіні його портрет.
Він любить оперу й балет,
Хоч і не пише ще «лібретт».

Є ідеальний в нас поет,
Хороших безліч в нім прикмет.

Недолік має він один:
Погані вірші пише він.

Валентин БИЧКО.

ЦІЛИТЕЛЬКА

Мал. К. ЗАРУБИ.

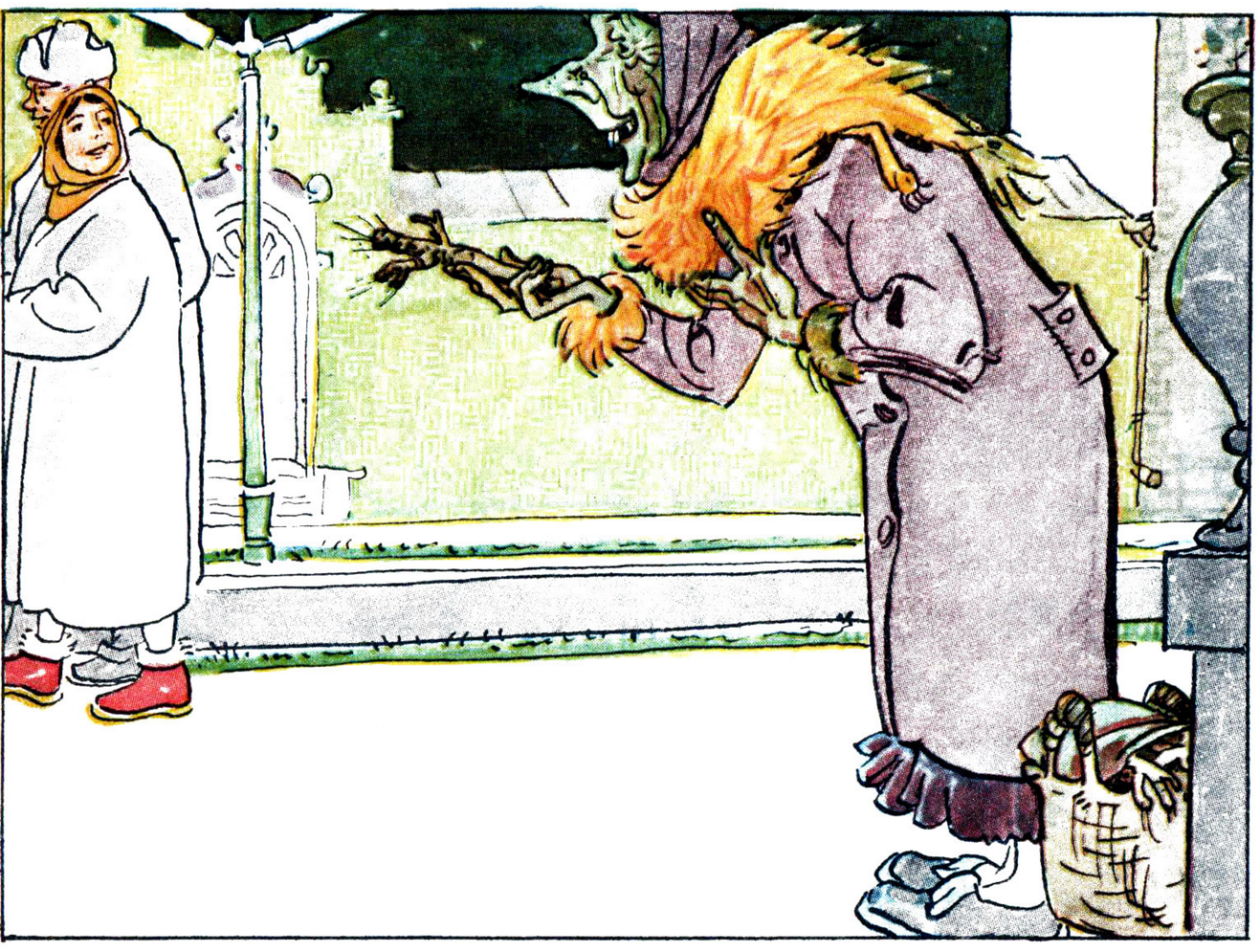

— Купуйте корінь життя, секрет молодості та здоров'я!..

ПОЛАГОДИВ ДІД ХИЖУ...

У П'ятихатках на Дніпропетровщині, коли хтось комусь дошкулити хоче, то каже:

— Ти такий господар, як Яким Заїкин!

Або:

— Кланявся тобі, недотепо, Грицько Савченко!

Чим же ці двоє так прославили себе?

А хоч би й тим, що вони вже шість років баню будують. Три роки біля того будівництва походжав завідуючий міськкомунгоспом Заїкин, а потім він на начальника ремонтно-будівельної контори Савченка все переклав. А цей теж потихесеньку-помалесеньку третій рік з будівництвом тягне.

Правда, знайшлися люди, які і біля недобудованої бані добре нагрілися. Це ті, що будівельні матеріали розтягують.

На будівництві житлового будинку на Театральній вулиці Заїкин і Савченко теж доброї слави зажили. Витрачено на той будинок 100 тисяч крб., а життя в ньому — копійчане.

Після першого ж дощу почали стелі обвалюватися, бо дах протікає. Згодом розвалилися груби. Після груб почали підлоги провалюватись.

Мешканці будинку — до міськкомунгоспу, а там їм ласкаво відповідають:

— А ми вашого будинку не будували. Ідіть у рембудконтору.

Люди туди, а там їм доводять: — Ми ваш будинок здали міськкомунгоспові. Ось акт!

І залишається лише той факт, що нічого добитися не можна.

А в райвиконкомі заспокоюють:

— Ось ми доберемось до того Заїкина та Савченка!

Але добираються з такою швидкістю, як баня будується.

* * *

Ми б дуже образили т. Дубинського, якби не внесли його в список майстрів-довгобудівників. Адже будуправління № 2, Черкаського облбудтресту, яке очолює Дубинський, теж п'ятий рік будує гуртожиток для студентів Уманського сільськогосподарського інституту.

Стіни чотириповерхового будинку вже виведено, але покритий він небом. Раніше будівельники виграджували себе тим, що нема матеріалу на покрівлю. Та ось сам інститут завіз потрібний матеріал. Дуже зраділи будівельники та й пустили той матеріал на інші об'єкти.

А як тут техніку використовують! Довго стояв без діла баштовий кран. Хтось на його стрілі приладнав антену телевізора і тепер він чесно служить людям.

Хоч і дорогувата, але дуже хороша і дуже висока антена вийшла. Ніде такої нема!

* * *

«Полагодив дід бабі хижу, — то лазили коти, а тепер лазять собаки».

На жаль, ще чимало в нас будівельників, схожих на отого діда-ремонтника.

Л. ПРОКОПЧУК.

ВІДГУКНИСЬ, КОНТОРА „БУД"!

Ще в 1954 році у м. Полонному (Хмельницька область) почалося будівництво учбового корпусу училища механізації сільського господарства. Веде будівництво Шепетівська «Будконтора», якою керує т. Полюга. Як і куди «веде» — читайте далі.

Стіни є. Людей нема.
Та й чи будуть швидко!?
Ось і п'ята вже зима,
А майстрів не видко!

Мокнуть балки і гниють
(Деякі — он — виснуть!).
Скоро й стіни вже, мабуть,
Упадуть, розкиснуть.

Слід обіцяного ждать,
Сказано, — три роки.
Ми ждемо вже скоро п'ять!
Скільки ж можна? Доки?

Угатили в них мільйон,
Та й умили руки...
Пишем в область, у район.
А звідтіль — ні звуку.

Чи минеться, врешті, тут
Ця «мовчання смуга»?...
Відгукнись, контора «Буд»!
Не мовчи, Полюга!

ВЧИТЕЛІ УЧИЛИЩА МЕХАНІЗАЦІЇ.

І сміх і гріх

СКЛАДНА ЗАДАЧА

Оце задача так задача! Пишуть нам із Стрия на Станіславщині (і з Києва теж). Півлітра ряжанки коштує 2 крб. 30 коп. А посуд — півлітрове горнятко — 5 крб. 10 коп. Упаковка більш, ніж удвічі, за товар коштує! Питається, а де ж здоровий глузд?

У Міністерства торгівлі питається!

ТРЕТЯ ПРИЧИНА

Збудували в селі Калайденцях, Лубенського району на Полтавщині, потужний радіовузол. 730 радіоточок підключили до нього. А 30 не підключили. Чому? Влітку начальник радіофікації Лубенської райконтори зв'язку т. Артеменко винайшов одну причину: стовпів і кабелю невистачило. А тепер — другу: холодно, мороз!

А ми третю причину знайшли — справжню. Не холодно Артеменкові і не жарко. А просто не хоче з такою дрібничкою возитися. Подумаєш, 30 точок! Хай люди у сусідів радіо слухають і не заважають Артеменкові і далі в бюрократах ходити.

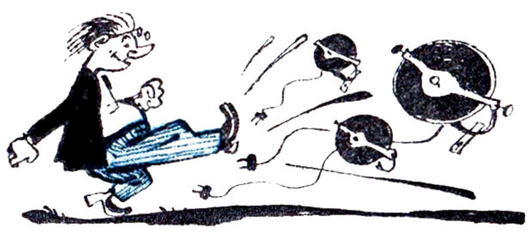

БЛИЗЬКО ВИДАТИ...

На площі Перемоги в Києві є хороший магазин — «Речі напрокат». Тут можна одержати і ножа з виделкою, й пилососа з пральною машиною. Ножа з виделкою легко доставити додому в кишені. А пральну машину з пилососом? Автомашиною? Атож! Близько видати — далеко стрибати! Автотранспортові біля магазина зупинятися заборонено. Знак тут недалечко висить такий. Значить, бери пилососа й пральну машину й теліпай їх за кілька сот метрів на вул. Чкалова до автомашини.

Де ж вихід?

А вихід є — і не один а два. Перший — перенести магазин. Другий — дозволити зупинку авто біля магазина. «ОРУДові» й міськторгвідділу є тут над чим подумати.

ДЕНЬ І НІЧ ЗГАДУЮТЬ...

У серпні минулого року на території Путивльського маслозаводу (Сумщина) закрили ларьок. За розпорядженням голови міського споживчого товариства т. Бикова закрили. На ремонт! Закрити — закрили, а ремонтувати — не ремонтують. Для чого ж тоді було закривати? Щоб люди недобрим словом т. Бикова згадували? Якщо тільки для цього, то робітники маслозаводу голову МСТ не забувають — день і ніч т. Бикова згадують!

Він уже, мабуть, охрип од гикавки.

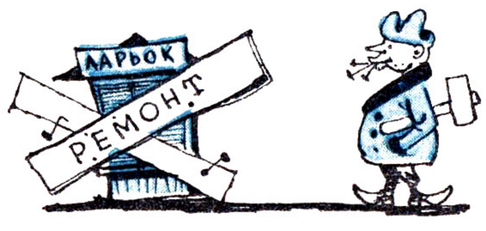

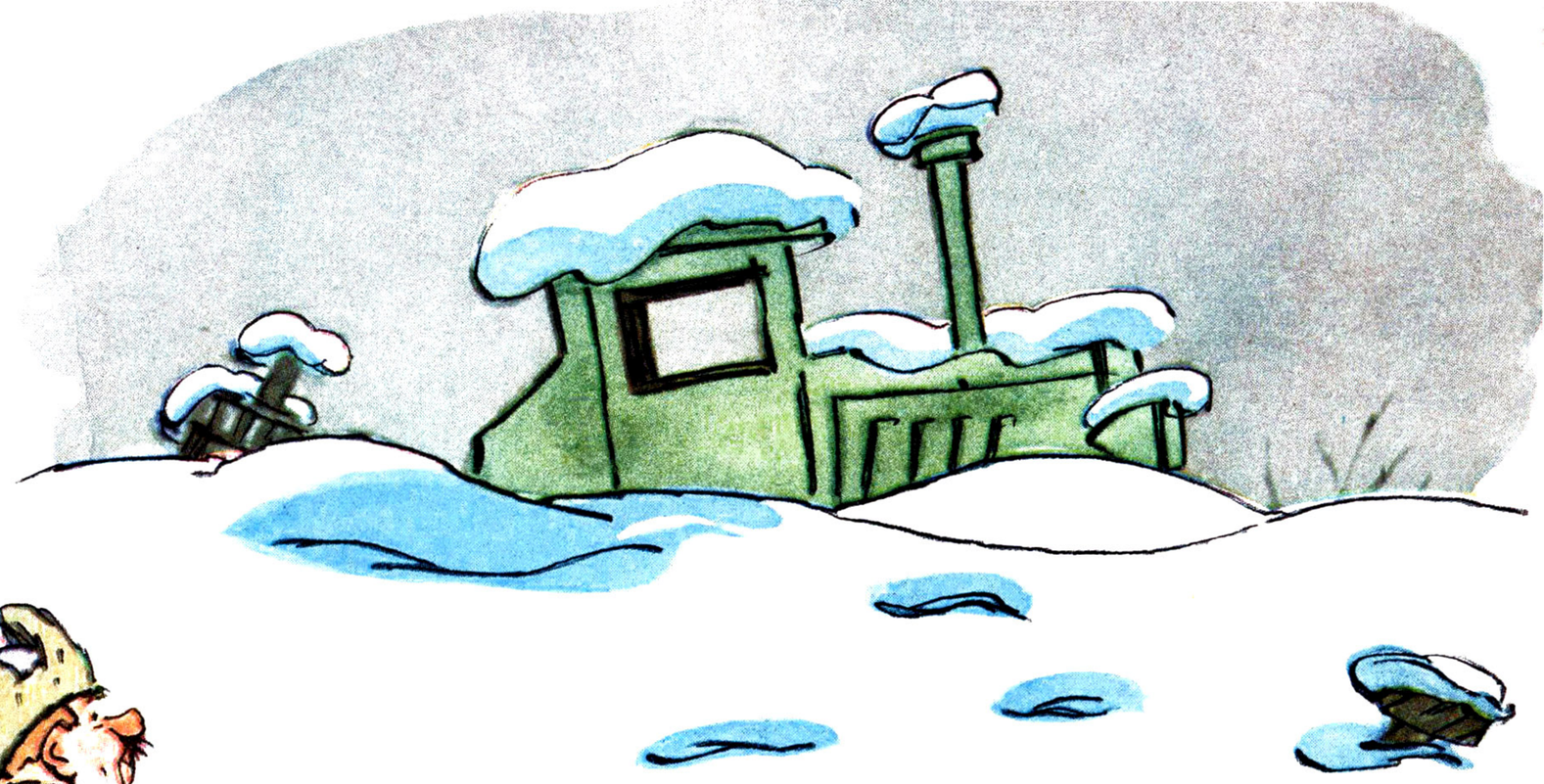

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Цього року зима далеко гірша. Снігу випало на півтрактора менше!

На трасі

(БАЙКА)

По трасі, що струною пролягла,
Машина мчала, мов стріла:
Шоферу Васі
Не по такій літати б трасі,
Йому б...
Ракету!
Махнув би враз на Марс-планету!
Мчить Вася — закуйовдився буйний чуб
(Не згірш, як в іншого поета)...
Аж раптом обіч шляху — дуб.
На дубі щит якийсь прибито.
Наш Вася — зирк...
І треба ж те було робити!
Машина — брик:
В одну хвилину
Перевернулася разів із п'ять...
Розбився шофер, загинув?
Ні, повезло. Живий. Ламає тільки спину,
Та в голові джмелі, й боки болять...
Віддихавсь Вася: «Що ж бо там за мазанина?
Дай, — дума, — підповзу».
Підлазить, стогнучи,— а на щиті картина:
Кювет... і перекинута машина...
І напис унизу
(Далось комусь оте писання):
«ШОФЕРЕ! ОСЬ ДО ЧОГО МОЖЕ ПРИЗВЕСТИ
РІЗКЕ В ДОРОЗІ ГАЛЬМУВАННЯ!»

———

Мій читачу! Не жди моралі ти.
Сам бачиш: може й шкоду принести
Під руку сказане повчання.

А. КОСМАТЕНКО.

Народні усмішки

«СЛІПИЙ»

Одна жінка проходила вулицею і побачила, що сліпий, який сидів тут і просив милостиню, тримає журнал у руках.

— Як же ви читаєте, коли ви сліпий? — запитала жінка.

— А я не читаю, — відповів той. — Я тільки малюнки розглядаю.

Повідомив Д. КОРОЛЬЧУК.
м. Ровно.

ДОБАЛАКАВСЯ

До однієї жінки ходив дяк. Одного разу приходить він, аж чоловік дома. Вони обідають, і хлопець невеликий коло них. От дяк подивився на хлопця та й каже:

— Поцілуй мене, хлопче, в губи, я тобі добрий гостинець дам.

А батько:

— Не цілуй, синку, дяка в губи, бо й у тебе така борода виросте, як у нього!

— Оце вже, тату, неправда, — каже син. — Мати щодня з дяком цілуються, а у них борода й не виросла.

ЯК БАТЬКО З СИНОМ ХАЗЯЙНУВАЛИ

Йдуть батько з сином п'яненькі.

Син і каже:

— Хазяйнуємо ми, тату, з вами, бодай би чорти нашого батька так хазяйнували.

— Чийого, синку, батька?— питає батько.

— Та як вам, тату, жалко свого, то нехай мого,— відповідає син.

Повідомив Є. А. ГРЕБЕНЮК.
с. Вороненці, Ірклiївського району, Черкаської області.

ВАЖКА ТОРБА

Їхали ми з чоловіком поїздом. Недалеко від Одеси зайшов у вагон дідусь з великою торбою на плечах. Зайшов та й став у проході. Стоїть і стоїть, вже й поїзд рушив, а він усе стоїть. Тоді мій чоловік і каже:

— Дідусю, ви б поклали свою торбину на полицю, я вам допоможу.

— Ні, ні, — відповідає дід, — мед розіллю.

— То ви б повісили, — порадили інші сусіди.

Дід пройшов трохи наперед. Заграло радіо, голосно засміялись дівчата. Щось зашипіло, але ніхто не звернув уваги. Дід поліз на верхню полицю.

Поїзд став чомусь стишувати хід і раптом зупинився. Заметушились кондуктори, люди. Всі провідники збіглись до нашого вагона.

— Чия торба висить на стоп-крані? — запитав черговий.

— Моя, — відізвався спокійно дідусь.

— Хто її тут повісив? — розгнівався кондуктор.

— Я, товаришу!

— Бачите, що ви наробили своєю торбою? Ви зупинили нею поїзд.

Дідусь сказав:

— А я й не знав, що моя торба така важка. Скільки поїзд везе людей і нічого, а моя торба для нього така важка, що він став...

Повідомила Ольга ДОЛЯ.
м. Одеса.

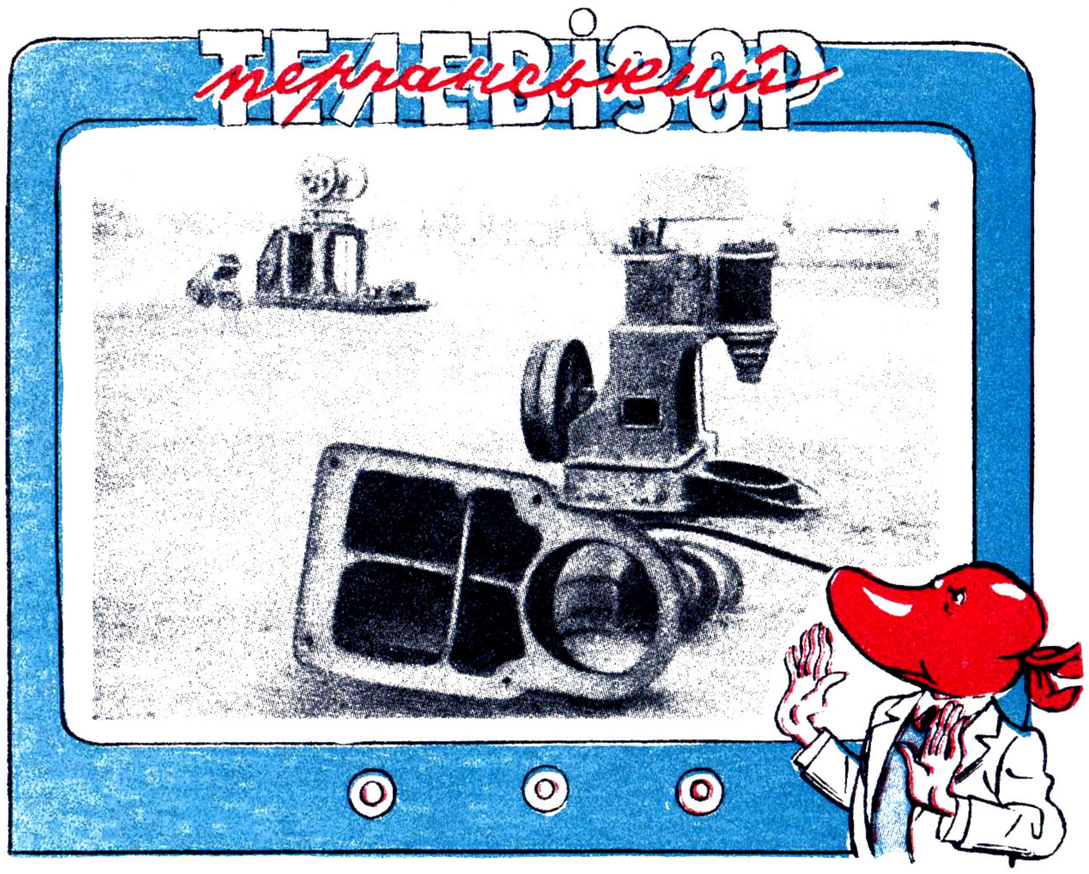

Телевізійний центр Перця веде сьогодні передачу із станції Пирогівка, Московсько-Київської залізниці.

Дивіться, товариші, трагедійну картину під назвою «Така їхня доля...» В головних ролях виступають: пневматичний молот і установка для перемелювання крейди. Механізми прибули сюди залізницею ще 1956 року, їх відволікли від станції і кинули напризволяще. Їх миють дощі, покривають сніги, але вони ще не втратили надії на краще майбутнє.

«Ох, і покував би я, ох, і вдарив би!» — мріє пневматичний молот, уявляючи собі, як він зустрінеться з своїм господарем — директором Новгород-Сіверської РТС Валентином Йосиповичем Козачком.

«А за мене ще комусь змелеться...» — тішить себе надією машина для перемелювання крейди, виглядаючи свого господаря — директора Новгород-Сіверського райпромкомбінату Бориса Климовича Раскіна.

Отак мріють машини. Та даремно, мабуть, мріють. Бо Козачку і Раскіну до них діла нема. Вони, як кажуть, ні кують, ні мелють...

На цьому ми закінчуємо сьогоднішню передачу.

До побачення, дорогі товариші! До наступного телебачення.

НЕВДАЛИЙ ЗАМІС

А наш зав
глини взяв,
Міст над яром збудував.
Доки рапорта писав,
Міст помалу розкисав.
Коли в область їхав зав,
Разом з завом міст упав...

Цю пісеньку записано в Оратівському районі (на Вінниччині). Тамтешній завідуючий райшляхвідділом т. Щерба з техніком т. Щербатим та з начальником дистанції т. Язеповим справді воздвигли міст, який швидко завалився.

Ходять чутки, що цемент, відпущений для моста, пішов «наліво», за нього довелося віддуватися глині.

А який з глини «бетон», то вже всяк знає...

Отож і вийшла пісенька, з якої жодного слова не викинеш.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

НОРОВИСТІ ГРОШІ

Виявляється, що не тільки коні, а й гроші іноді бувають норовистими: ти їх сяк, ти їх так, а вони — ніяк... Поталанило на такі гроші багатодітним матерям, що мешкають на території Олексіївської сільради, Кіровоградського району, Кіровоградської області. Надіслав тим матерям районний відділ соціального забезпечення 4310 карбованців. Перекази здав Кіровоградській міській конторі зв'язку.

А в тій конторі, з усього видно, сидять люди, глибоко обізнані з географією. Знають, де Рим, де Крим і навіть де попова груша. А от де розташована Олексіївська сільрада, свого ж таки Кіровоградського району, ні сном, ні духом не відають.

Вони не відають, а гроші тимчасом лежать і ждуть, щоб хтось розвідав.

«Ні, довго затримувати гроші не можна, — вирішив начальник Кіровоградської міської контори зв'язку т. Карнаван. — За це можуть всипати»... — І, вирішивши так, узяв та й послав ті гроші на Олексіївку... Бобринецького району.

Минув якийсь час, і працівників Кіровоградського райсоцзабезу стурбувала та дивна обставина, що багатодітні матері чомусь не одержали грошей.

— Де поділися наші перекази? — спитали у т. Карнавана.

— Перекази? — начальник міської контори зв'язку заглянув у документи і схопився за голову.— Ах, ми їх, здається, заслали! Але ви не хвилюйтесь. Ми цю помилочку зараз же виправимо.

І, дійсно, виправив: відкликав гроші з Бобринецького району. Зробив це так ретельно, що перекази потрапили аж до... Одеської області.

— Не турбуйтесь.., Тільки — не турбуйтесь, — знову заспокоїв т. Карнаван працівників соцзабезу, — гроші не пропадуть. Ми їх негайно ж завернемо. Я за цим особисто простежу.

Стежив він, як видно, дуже пильно, і тільки завдяки цьому перекази з грішми опинилися... в Тулі.

Ще ці гроші не повернулися з мандрів по світу білому, а працівники соцзабезу здали на пошту новий переказ для багатодітних матерів Олексіївської сільради. Цього разу кіровоградські зв'язківці доклали всіх зусиль і таки затримали ці гроші в межах Кіровоградського району. Вони тільки заслали їх до сусіднього села — Лелеківки.

Отака неув'язка вийшла у працівників зв'язку з грішми для багатодітних матерів Олексіївської сільради.

Сказано ж — норовисті гроші!

М. КАБЛУКА.

ШТУКАРІ

Штамп організації такий:

«Укрпромрада. Облпромпостач. Відділ устаткування».

Як ви гадаєте, може така солідна організація легковажно жартувати?

Виявляється, може...

Ось яку вона цидулу відправила недавно:

«Артілі ім. 8 березня
м. Бориспіль
Цим повідомляємо, що вам занаряджено:
ножиці кравецькі — 1 шт.
Терміново явіться за їх одержанням».

Двадцять років існує бориспільська артіль, а такої турботи про неї ще ніхто не виявляв: «нате вам на двісті робітників «ножиці — 1 штука!»

Що й казати, утнули штучку!

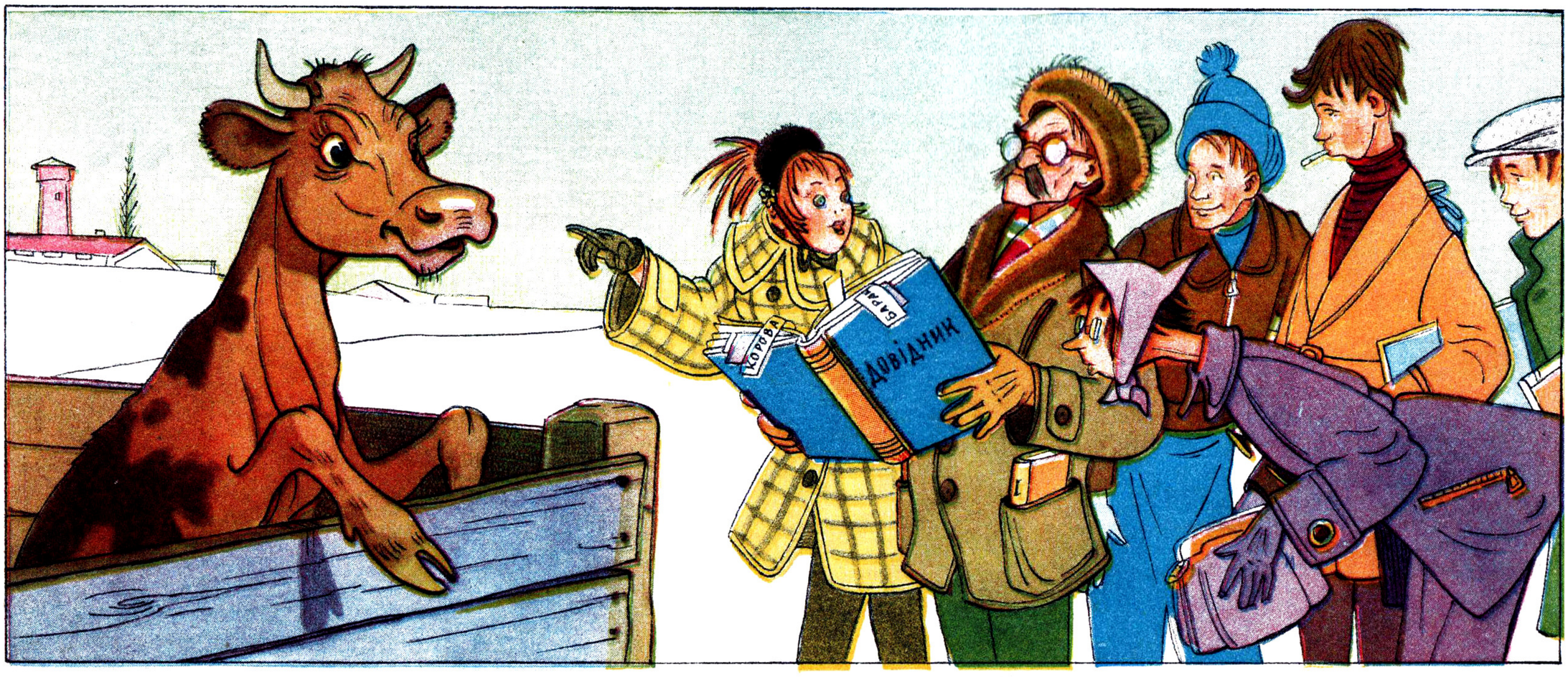

— Професоре, що це за тварина?
— За всіма ознаками, ніби корова. Але ми це зараз уточнимо за довідником.

„ОБЯАВИЛИСЯ"...

У народі ходить приповідка про отy персону, що любила красиво говорити.

— Вот как то якось, — сказала вона, — полезла на лесніцу, а тут щабель трєснул — я я-а-ак гепнуся з драбини!

Отож і хочеться запитати:

— Чи, бува, не гепнувся з драбини той, хто отаке «обяавление» намалював?

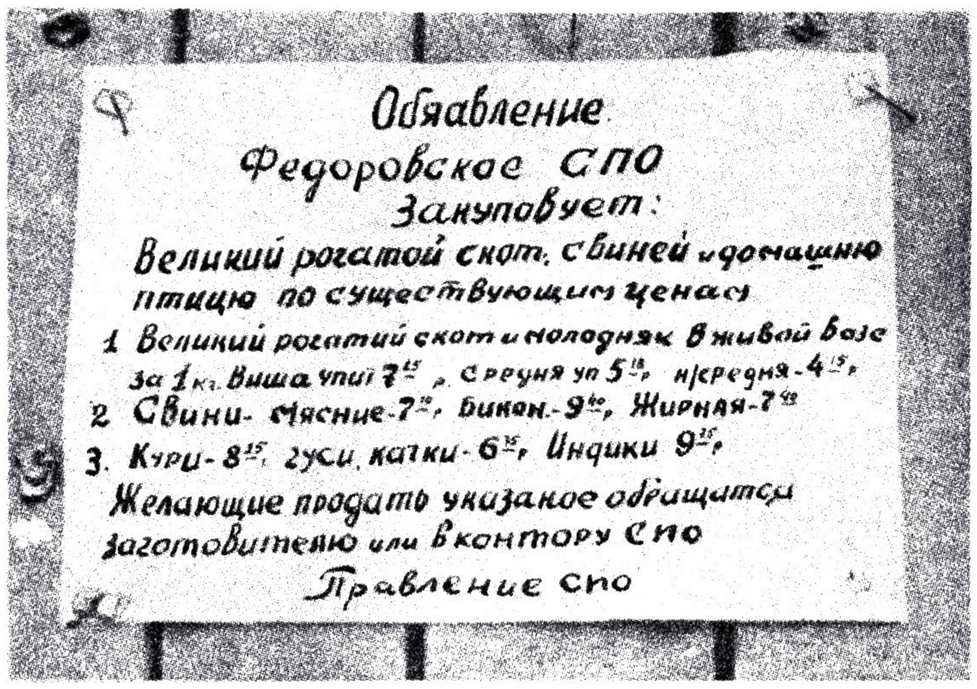

Вивісило його на сміх не тільки курям, а й «индикам» Федорівське ССТ у Нововодолазькому районі на Харківщині.

Ото мастак!

Під дощ зібрались рибаки
У курені, у діда Гната.
А як відомо — мастаки
Діди-рибалки побрехати.
Хоч мова й гладко в діда йде,
Та сміх лунає над водою,
А він і вусом не веде,
Та все клянеться бородою:
Як сома «зачепив» на груші,
А щуку «стукнув» на вербі,
Як карасів ловив на суші
Й возив додому на гарбі,
Як видра вкрала чвертку в шаньці
І вила п'яна на дубах,
А в судака, що витяг вранці,
Аж сто гачків було в губах.
Як вовк його загнав у лози,
Як сом один телицю з'їв...
Від сміху хлопців душать сльози,
А дід все бреше, аж упрів.
— Ой, годі! Де воно й береться?—
Шумлять рибалки в курені.
Та хтось гукнув: — Мені здається,
Ціна не важна цій брехні.
Хіба в тім сіль, що гладко чеше?
У нас он єсть — і не рибак,
А так він на планерці бреше,
Що вірять всі — ото мастак!

В. ГОЛОБОРОДЬКО.
м. Полтава.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Завідуючий Єлисаветградківським раймагом (Кіровоградська область) Боївець П. М. порушував правила радянської торгівлі, грубо ставився до покупців. Про це не раз писала районна газета «Зоря». Виступав і «Перець» (№ 5 за 1958 рік). Але все залишилося по-старому.

Після повторного виступу журналу («Перець» № 13) Боївця було віддано до суду й засуджено до одного року позбавлення волі.

★ «Чудеса піротехніки» — так звався фейлетон, надрукований у № 14 журналу. У фейлетоні писалося про те, що в Станіславському міському парку зграя шахраїв під крильцем директора парку Потокера Й. І. створила приватне підприємство по виготовленню і збуту піротехнічних виробів. Ця шахрайська компанія розікрала близько 150.000 крб. державних коштів.

Прокурор Станіславської області т. Антоненко повідомив редакцію, що вироком народного суду шахраїв засуджено: Штеренбогена А. Г. — до 12 років, Стеренбогена Є. А. — до 10 років, Гавронського В. В. — до 5 років позбавлення волі.

Колишнього директора парку Потокера Й. І. засуджено до 3 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

У цій же справі Станіславський обком КП України повідомив редакцію, що за необ'єктивний підхід до справи Потокера бюро обкому зауважило бюро міськкому партії, а на секретаря міськкому т. Плотницького О. Ф. наклало суворе партійне стягнення.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Мільйон на горіхи» розповідалося про розтрати, крадіжки та зловживання в торговельних організаціях Сталінської області.

Прокурор області т. Н. Баскаков повідомив редакцію, що винних у зловживаннях: завмага радгоспу ім. Кірова Водолазького засуджено до 25 років; старшого бухгалтера Власенко Н. І. — до 8 років; завідуючого овочевою базою ВРП тресту «Будьоннівугілля» Хара — до 15 років; завідуючого складом Краснолиманської райспоживспілки Діденка — до 8 років, продавця магазина № 6 ВРП тресту «Азовстальбуд» Коробову Л. І. — до 3 років позбавлення волі.

Проти інших розкрадачів, згаданих у фейлетоні, порушено карні справи.

Кутo-чок 40°

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Концерт-загадка.
(Де міліція?)

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

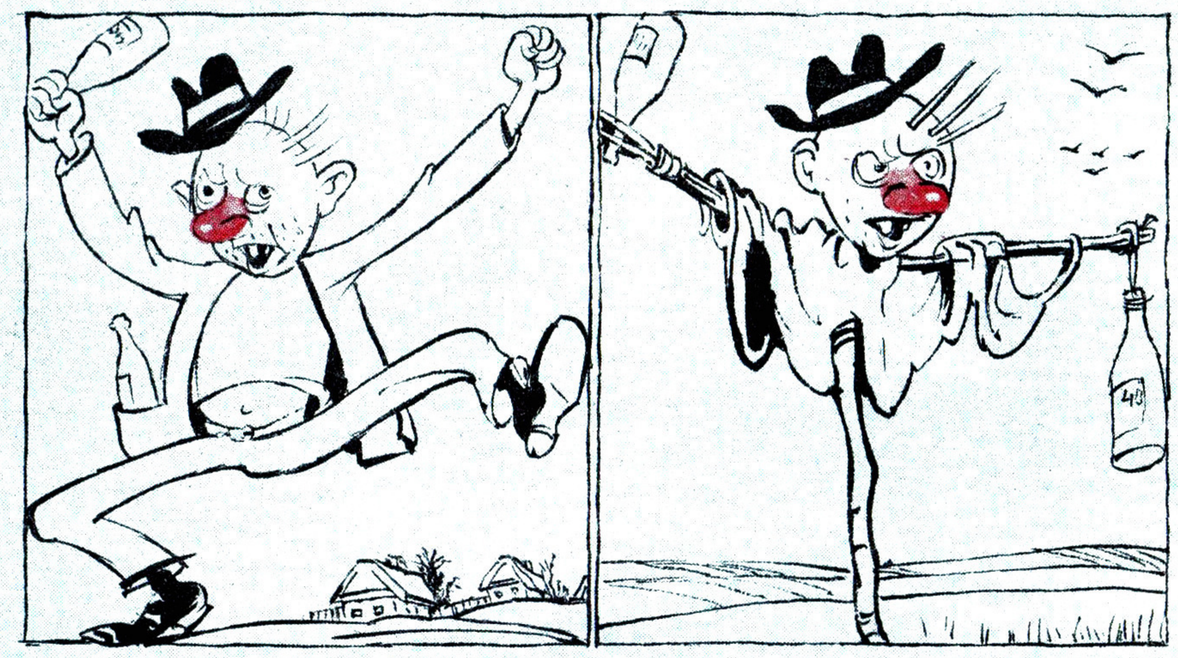

П'яниця в наші дні... **... І в недалекому майбутньому.**

Мал. Л. БОЙКА

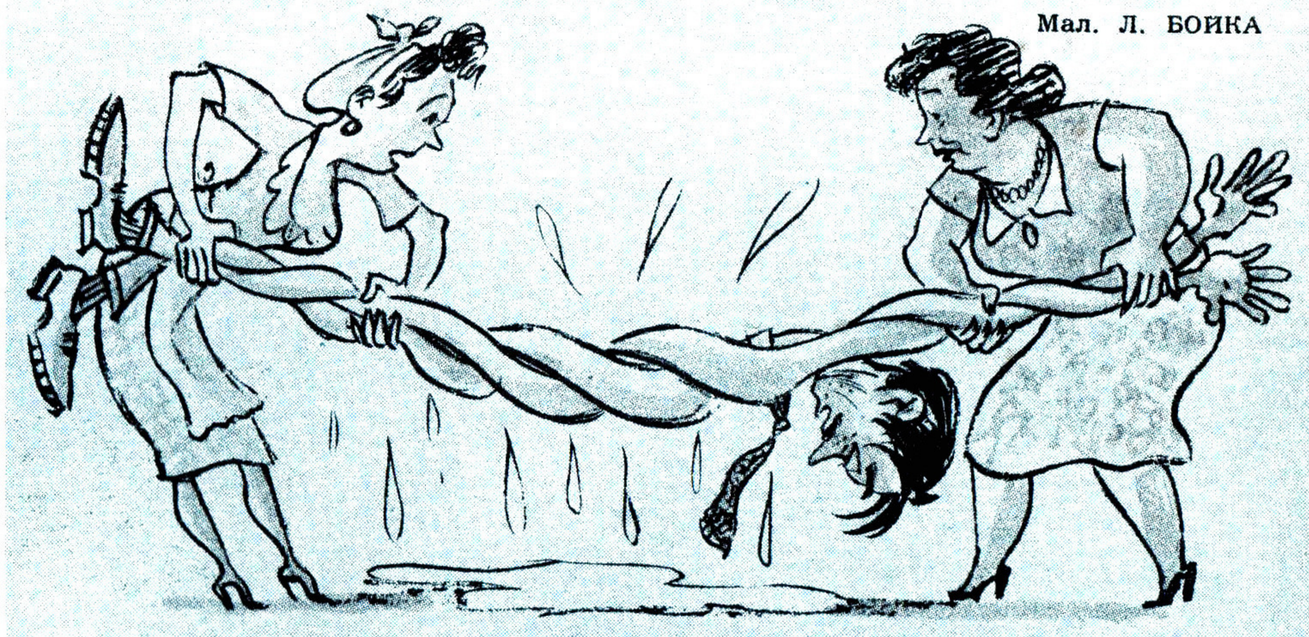

— Як ти гадаєш, він після цього буде пити й лазити по калюжах?

Мал. БЕ-ША

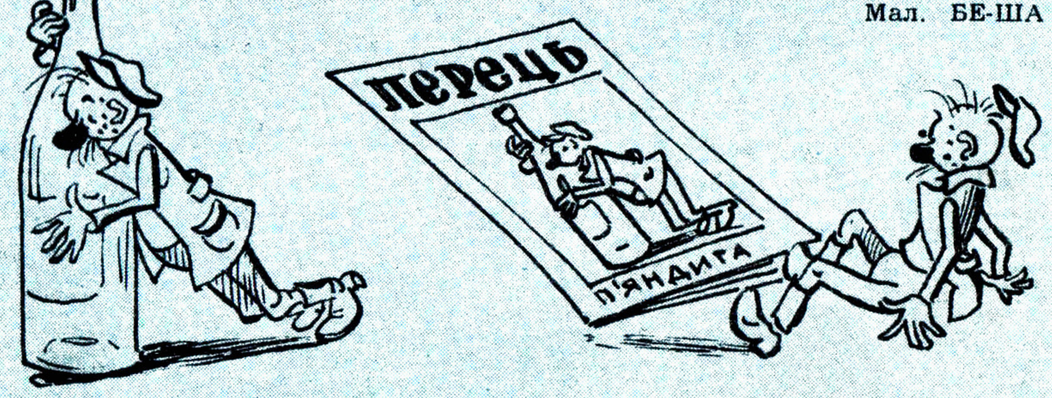

Горілка **з «перцем»**

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94. 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (396) (на украинском языке). Підписано до друку 26. XII. 1958 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 22525. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 7172. Тираж 200 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Олександр Лебедєв, опрацював Олег Леськів для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

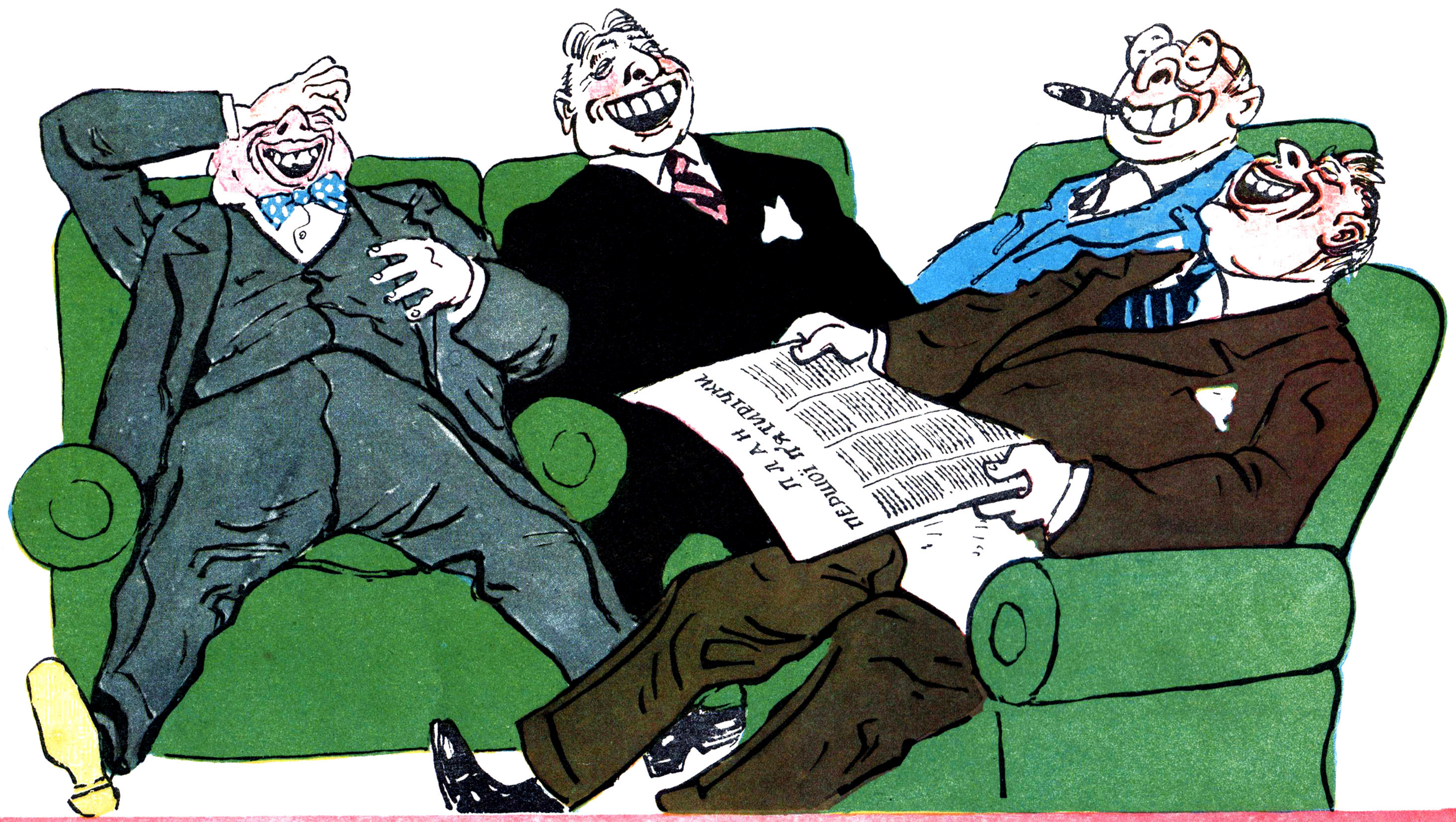

Як вони зустріли першу п'ятирічку.

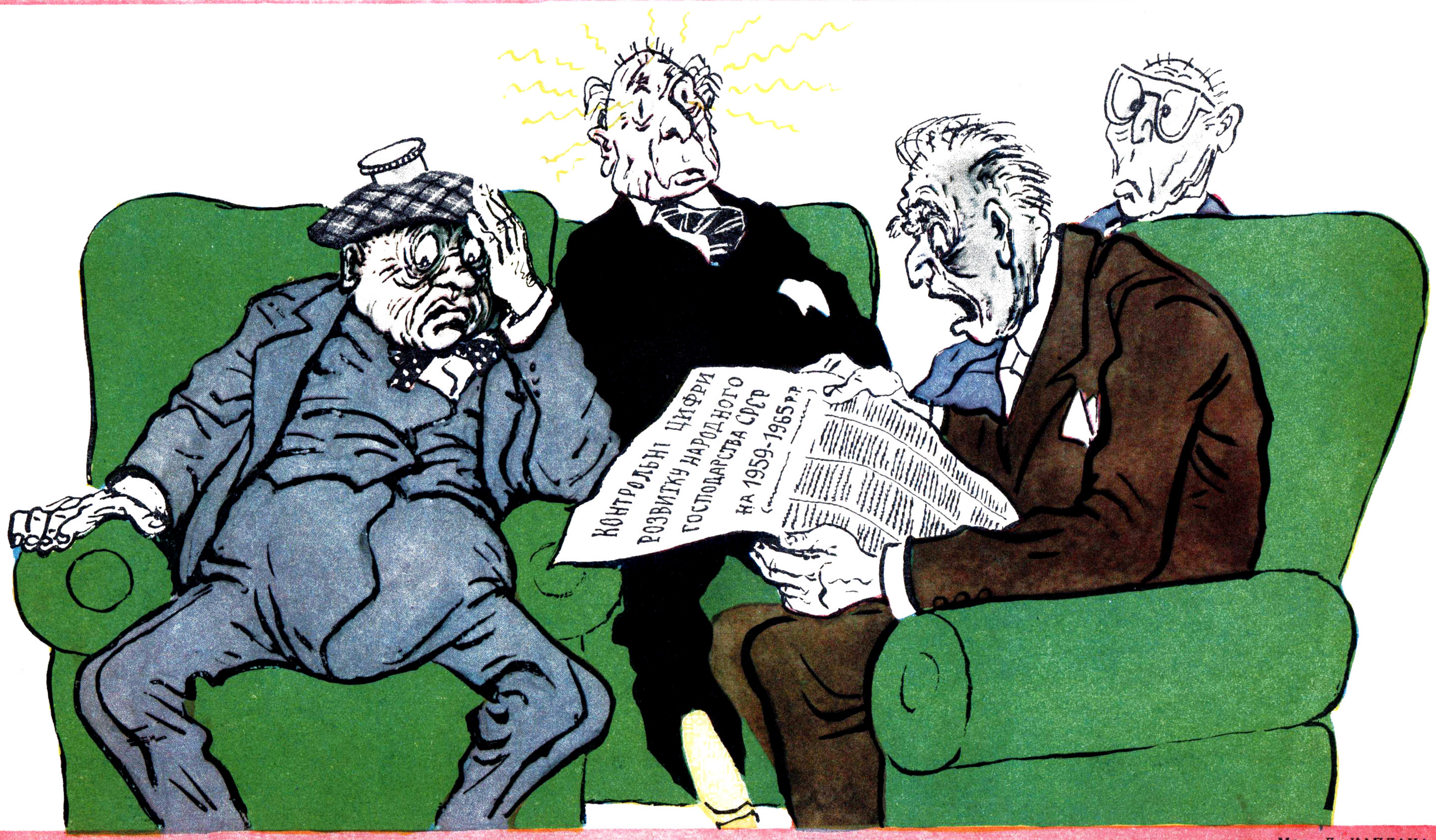

Мал. Л. КАПЛАНА

І як зустрічають першу семирічку.